

20. ledna 1995

První s o u k r o m ý týdeník
se samizdatovou tradicí

KRKONOŠE - RIESENGBIRGE
Kotel 1435 m n. m. od Klínových bud

Vše nejlepší do Nového
roku 95 Jiří přije
Jiří Wonka

Dnes mi přela samtha
Res Publica - debaty
Jsem stále pronásledován,
je na mě vydán rozkaz
na ústředí Houbařov.

10.1.95

foto: J. Havel

Česky deník 30.11.94

Dopisy a polemiky členů

Napsali jste nám

Jiří Wonka pronásledován

Poslední léta jsem neustále chodil po soudech a snažil se zrušit nezá-
konné rozsudky. Bylo jich požehnaně. Není skutečně v té plejádě těch jus-
tičních paskvilů (které se nazývaly Rozsudek jménem republiky) skoro
jediný, který by neporušil zákon. Nic jsem si nenechal líbit, např. mi byly
s pomocí prokurátora Doležala a nyníjší soudkyně OS Náchod JUDr. Olgy
Galové (služebně povýžené na mistopředsedkyni) nezákonně odebrány
dvě zářivky a za ně ve vykonstruovaném procesu odsoudili mého bratra.
Nyní po 12,5 letech neustálých soudních jednáních bylo s pomocí kraj-
ského soudu za předsednictví soudkyně Jarmily Jilkové a vrchního soudu
účinného spravedlnosti zadost. Zářivky mají být navráceny mně. Přitom
např. i v nynější době jsem musel čelit hrubým nezákonnostem ze strany
soudkyně OS Jiřín JUDr. Jitky Lažové, která porušila zákon.

Dostal jsem také usnesení z Úřadu policie v Českých Budějovicích,
kde mi potvrdili, že z několika desítek osob, na které jsem podal trest-
ní oznámení v souvislosti s nezměrnými nezákonnostmi, páchanými
proti nám, nebude trestně stíhán nikdo. Msta justičních orgánů na sebe
nenechala dlouho čekat. Za to, že jsem soudkyni Marcelu Horváthovou
(kterou ochraňuje současný ministr spravedlnosti) žádal o odstoupení
a pojmenoval několika výrazy za to, že dokázala odsoudit nemocného
Pavla Wonku, což se rovnalo rozsudku smrti, jsem již podruhé od li-
stopadu 1989 trestně stíhán a byl na mě vyhlášen zatykač, a staré struk-
turní zrad policie, které mají v mém pronásledování praxi, na mě pořádá
dají štváření. Zapojili se do toho i policisté ze Semil, kde byla justice
proslavená únosem Pavla Wonky, který nařídil soudce ze Semil.

Za totality mě shánili vždy dva příslušníci SIB, nyní chodí tři všeho
schopní pánové v civilu a s nabítnými pistolemi. Při současně brutální
české policii se musím neustále obávat o život. Ti, co toto organizují,
jsou schopni všeho, jenom aby zlikvidovali pro ně nebezpečného kri-
tika.

Jiří Wonka, Vrchlabí

FOTO - POHLEDY Karel Hanuš
B. Němcové 696, Hostinné 54371

Česká republika

10794

Pan

Vladimír Hajný

ČSA 34

Šumperk

7 8 7 0 1

U v n i t ě ř č í s l o :

1. Jiří W o n k a: nar.8.4.1950 - sdělení obvinění.
2. Dopis exulanta z Washingtonu ze dne 21.12.1994.
3. Vojtěch Ř i h o u t; Velešín: Kronika jednoho sels-
kého rodu. /Věrní
4. Josef H a s i l nekorunovaný "král Šumavy". zůstali

Předpokl.cena: 2,- Kč MIČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5
o h n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 1 2 č í s l o

Vydává: Vladimír Hajný Red. Marta Zemanová
ČSA 34, 787 01 Šumperk rada: Julius A. Varga

Uzávěrka: 15.1.1995

3

Ladislava FUKSE

Děsy

Das richtige Augenmaß

SVĚTLÉ ZÍTRKY, s.p.o.
637 00 Brno, Nálepky 38

POHODI ŽENY
Okružní
613 15 SEMILY - 9

ČVS : OVV - 9 / 94

Jiří KOTKA
nar. 8.4.1950 Vrchlabí / C
Tražská 878

V R O H L A B Í

SPECTACLE

PŘEDSTAVENÍ

Turnov 30. 3. 1994

SOŠTĚNÍ OBVIŽENÍ

Podle § 160 odst. 1 tr.záku Vám sdělují, že Vás
stíháme jako obviněného z trestného činu :

útok na vojevodského činitele dle § 156/3 tr.zákona,

A F A A

neboť dosud provedeným šetřením bylo prokázáno, že jste do-
písemně ze dne 22.12.1993 adresovaným JUDr. Marcelou HORVÁTOVÉ
z Okresního soudu TRUTOV a JUDr. BRISKOUE RYCHLÍKOVÉ z Okres-
ní prokuratury TRUTOV hrubě urazil tyto osoby při výkonu je-
jich pravomocí vyplývajících ze zákona, přičemž jste je v uvede-
ném dopise nazval "prasaty a hovady".

Vyšetřovatel :
por. ČERNÝ

CINEMA

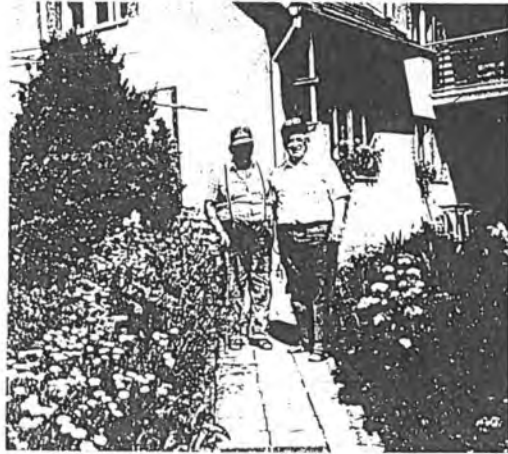

KINO

30 ŠTĚPÁNSKÁ 35

Josef Hasil, nekorunovaný "král Šumavy"

Na chicagském předměstí Berwynu oslavil svoji sedmdesátku Josef Hasil, přezdívaný na krále Šumavy. Byla to legendární postava padesátých let. Narodil se v chudobné rodině v šumavské vesce Zábrdí, západně od Prachatic. Doma bylo 7 dětí. Otec rodinu nešťastně opustil a děti živila a vychovávala obětavá matka, která podlékala u sedláků. Pepik, stejně jako všichni ostatní děti, byl dán ve 12 letech do služby jako pasák jednomu místnímu sedlákově. Později se v Písku vyučil bednářem. Protože patřil do ročníku 1924, byl nasazen na práci v Německu. Po válce byl po absolvování zkoušek přijat ke státní policii a sloužil na Blatensku. Po únoru byl přeložen na Šumavu do pohraniční obce Zvonková, ležící východně od Trstolického.

Josef Hasil (zprava) před svým rodným domkem v Zábrdí a se svagrem Josefem Součkem

Pomáhal ohroženým Tam ihned po únoru 1948 pomáhal J. Hasil převádět prchající české lidi přes Trstolický do Bavor. Brzy byl prozrazen a počátkem října 1948 byl za tuto činnost zatčen. Měl těsně před svatbou, ale kriminál zmařil všechny jeho plány. Byl vyšetřován a vězněn v smutně proslulém "malém domečku" na Hradčanech a pak na Pankráci, kde byl obviněn z úkladů proti republice a odsouzen k devíti letům těžkého žaláře. Po rozsudku byl převezen do tehdy již kruté věznice Plzeň-Bory. Odtud byl převezen do koncentračního tábora nedaleko Mostu. Zde pracoval v uhelných dolech. Jedné

květnové noci v roce 1949 ještě s jedním politickým vězněm se mu podařilo utéci z tábora. Po dobrodružné a strastiplné cestě, dik pomocí jednoho hodného hajného, šťastně dorazili přes Plzeň a Strakonice až na Hasilovu rodnou Šumavu.

V protikomunistickém odboji

V červnu 1949 byl již J. Hasil v Bavorsku v táboře Murnau i se svým bratrem Bohoušem. Doma se mu narodil syn. Byl pokřtěn po otci jménem Josef, ale Hasilovo přijetí mít nesměl. V táboře Murnau se oba Hasilové brzy zapojili do aktivního

protikomunistického odboje jako kurýři americké zpravodajské skupiny "König", tehdy řízené Kašparem Pátým. J. Hasil i jeho bratr znali dobře Šumavu a dobře se osvědčovali při častých návratech do Čech. Tam přišli do styku s rozsáhlou odbojovou skupinou "Třetí Osvobozovací Boj", která měla ústředí v Písku s četnými buňkami v jižních Čechách. Bohouš Sup začínal svoji kariéru mukla na Jáchymovsku v hornických lágrch a později, když přišel na tábor C do naší party jsem s ním byl ve velmi úzkém spojení, říká L. Jirásek. Byl to člověk velkého rozhledu, skromný a pracovitý, který i vydatně pomáhal a byl prospěšný všem muklům bez rozdílu. J. Hasil si B. Supa velmi vážil. Začala tedy mezi námi člá korespondence. Když v létě 1950 přesídlil V. H. do Paříže a nastoupil tam místo tajemníka Čs. pomocného výboru komitétu, psával mi Pepík do Paříže. Dopisy z padesátých let je celá kupa a je to po letech vzrušující a nervy drásající čtení. Ve svých dopisech popisoval i nebezpečí cest a poměry i události ve vlasti, a také vše, co se týkalo různých Čech, kdo byl zatčen a kdo se zaprodal komunistům.

Nešťastná přestřelka

Bratři Hasilové se vraceli do Čech až do 23. září 1950. Ten den, krátce před půlnocí, několik

set metrů od hranic, poblíž Českých Žlebů byli oba přivítáni bez varování palbou ze samopalů ze všech stran a Bohouš, Pepikův bratr, tam byl zastřelen. Ešenbáci ho pochovali v neoznačeném hrobě na žlebském hřbitůvku pod kostelem sv. Anny. Dnes kostel již nestojí, komunistům překážel a tedy ho vyhodili do povětří. Ztráta bratra Pepíka těžce ranila, ale nezlomila ho. Chodil dále do Čech ještě asi dva roky. Svou statečnou odvahou si J. Hasil u lidu v Pošumaví vysloužil čestný název "Kráľ Šumavy". Pohraniční stráž a SNB pořádaly na něho rozsáhlé honičky, ale nikdy ho nedopadly. Josef jim vždy svoji dobrou taktikou i řízením Božím unikal. Při zpátečních cestách převáděl často větší či menší skupinky dalších uprchlíků, hlavně manželek a děti již dříve odešlých exulantů. Mezi těmi, které převedl, byl i Msgr. Josef Šuman z Českých Budčovic, plk. duchovní služby čs. armády, který celou válku ztrávil v nacistickém koncentráku. I v padesátých letech byl stihán StB a tak přechal před novým vězněním. V Písku vzpomíná paní Drašnarová, osmdesátiletá stařenka, u které se Šuman skrýval, jak jednou v noci monsignora vezla autem do Husince, aby ho tam předala J. Hasilovi k převodu do Bavor v r. 1954. Pak jí za tento čin byl vyměřen trest 15 let žaláře. **Zatčena a vězněna celá rodina** Josef Hasil přecházel hranice velmi často. Dobře se mu to dařilo, neboť měl vše výborně připraveno. Nikdy ho nechytili, ač přechodů vykonal mnoho. Při jeho přechodech často docházelo k přestřelkám. Celá Hasilova rodina se těšila stále pozornosti KSČ. Nakonec došlo i k zatýkání. Byli zatčeni všichni jeho sourozenci, i stará maminka. Komunisté těžce nesli, že Pepikova činnost byla tak úspěšná a uvádělo je přímo v zřetel. Ze Hasilové, zcela chudobná rodina, se celá postavila na odpor proti komunistům. Při zatýkání u Hasilů došlo k výjevu, o kterém si lidé na Prachaticku dodnes vyprávějí. Komunisté, aby lidem nahnali strach, vedli členy celé rodiny i s maminkou po ulicích Prachatic přes náměstí k věznicí. Tam všude stály zástupy zvědavých diváků. Hasilové byli vedeni v čele eskorty. Po obou stranách šli esenbáci se samopaly. Bratři Antonín a Julius šli první.

Na hřbitově v Českých Žlebích, kde by snad měly být ostatky bratra Bohumila Hasila, nar. 26.9.1920 v Zábrdí, okr. Prachatice, který dne 13.9.1950 ve 22,30 hod. byl zákeřně zastřelen u Českých Žlebů příslušníky PS. Zleva na snímku je sestra Anežka Koliřová, druhá zleva sestra Aloisie Součková, třetí zleva bratr Antonín Hasil, čtvrtý zleva Josef Hasil a vedle něj na konci jeho manželka Eliška Hasilová

Na náměstí do sebe šťouchlí, vrazili prude do vedle kráječích policistů a oba se dali na útěk. Antoninovi jeden komunist v davu podrazil nohy, upadl a byl příslušníky SNB ihned dopaden. Zmatku využil Julius a unikl nejen z náměstí, ale i z města a šťastně se dostal až do Bavor. V Prachaticích měl pekařství a byl dobrým pracovníkem. Juliusovi se podařilo uprchnout a později převést i svou manželku s malým synkem. Dostali se až do Kanady, kde začali farmařit nedaleko Lebridge v Albertě. Julius tam asi před osmi lety zemřel. Ostatní příslušníci Hasilovy rodiny si pobýli dlouhá léta ve vězení, jen jejich starou maminku propustili komunisté o něco dříve. V listopadu 1972 maminka zemřela. Na pohřbu matky statečných synů a dečr přišly velké zástupy lidí z blízka i z dále z celého kraje. Do Lazišť tenkrát přijeli i zahraniční novináři, ba i bavorská televize. Tehdejší místní pan farář dával nad rakvi babičku Hasilovu za vzor a zdůraznil, že to byla pravá křesťanská matka. Musel za to, i další události kolem pohřbu opustit do tří dnů Lazišť. Byl poslán na Rožmitálsko, ale duchovního dělat nesměl. Stal se z něho umývač oken. Tehdy nebyl tak dobře znám - ale dnes již můžeme napsat, že to byl nyníjší esenbáci se samopaly. Bratři Antonín a Julius šli první.

Hasilem v Chicagu a měli si co povídat.

A jak to bylo s Pepíkem?

Koncem roku 1953 J. Hasil, nekorunovaný král Šumavy, emigroval do USA. Nejdříve do Bridgeportu, ale už v létě 1954 odjel do Chicaga, kde se trvale usadil. Dlouhá léta pracoval jako modelář až do odchodu na zasloužený odpočinek. Když se dožil padesátky, tak se oženil a vzal si ovdovělou, opravdu hodnou paní Elišku, která láskyplně pečuje o Pepovo blaho. Měl bych i prozradit, že je radost být hostem u Hasilů. K sedmdesátce mu blahopřálo mnoho gratulantů z Ameriky, Kanady, Evropy, ale i četní jedinci z vlasti a zejména dosud žijící členové III. O B. Všichni gratulanti mu přáli zdraví, spokojenost a dlouhá léta a také ocenili jeho statečný a odvážný odpor proti komunismu. Těm věrným byl jeho boj vzpruhou, a těm umdlévajícím a pochybujícím posilou. Národu nepamňují ti, co ohnou hřbety, či ti, co se špatnosti kolaborují, ale především ti, co nelitují námahy a statečné vzdorují... jh-j

* * * * *

Nápis na jedné hospodě v Praze:

Proti sluníčku je třeba se namazat. Zkuste to u nás. 4

Josef Hasil se svou sestrou Aloisí, provd. Součkovou, na hřbitově v Lazištech u Prachatic u hrobu matky.

Kronika jednoho selského rodu

Vojtěch Řihout se narodil v rodině osmi dětí. Po vychození školy zůstal doma a pracoval na hospodářství rodičů. Ti měli 24 ha polností a Vojtěch měl hospodářství převzít. V r. 1945 vstoupil do lidové strany, kde zastával místo důvěrníka, byl místopředsedou mládeže L. S. a členem krajského výboru mládeže. Po komunistickém puči však ze strany vystoupil - nechtěl být kolaborantem. Velmi mu ve straně vadil J. Plojhar, který zaměnil svůj kněžský šat a prostý život za světské radovánky. Vážil si Šrámka s Hálou. 24. října 1945 provedli komunisté velký zátah na římsko-katolické kněze, jichž bylo zatčeno 1 800. Byly zrušeny řeholní řády. Vlastně nastala postupná likvidace církve i věřících.

V polovině října 1949 přijela do Prahy skupina asi 30 sovětských vyšetřovatelů, vedená generály Lichačevem a Makarovem. Před tím tato skupina "dělala pořádek" v Maďarsku, kde byl popraven Rákj. V Praze generálové prohlásili: "Nepotřebujeme obviněné, nám stačí podezřelí a my z nich obviněné uděláme". V listopadu je zatčeno přes 600 osob z řad národních socialistů, lidovců a sociálních demokratů. Současně byli zajištěni a odsouzeni letci z Anglie a zahraniční vojáci, bojující proti nacistickému Německu. Nastává masové zatýkáni a popravy.

6. prosince 1950 zatčen R. Slánský s celou komunistickou skupinou. Všech 11 bylo popraveno v Kolíně sovětskou popravčí četou a jejich popel byl rozmetán po polích. Lichačov s Makarovem odvedli dobrou práci a Stalin i Gottwald byli nadšeni. Začala hrůzovláda po celé zemi, každý očekával, kdy bude zatčen. Zostřoval se třídni boj a je vytvářena nenávisť člověka k člověku. Nejvíce to na svém těle pocítili zemědělci, po staletí udržující své grunty. Byli prohlášeni za kulaky, jsou jim předpisovány vysoké dodávky a nejsou jim dávány potravinové lístky. Vše sleduje jediný cíl: buď do JZD nebo do hasy. V zápatí jsou likvidováni obchodníci, živnostníci a femeslníci. Sověti potřebují uran a na sekretariátech KSC jsou vytýpováni zemědělci, kteří jsou houfně odesíláni na Jáchymovsko a Slavkovsko. 22. září byl zatčen i

Rodina Vojtěcha Řihouta z Velešína - přečkala všechny útrapy

V. Řihout a v dubnu 1955 odsouzen k 21 letům odnětí svobody. Na Jáchymovsku dostal evidenční číslo A0 26826 a stal se tak téměř sedmdesátitisícovou obětí komunistické hrůzovlády. Dostal se na tábor Nikolaj, kde v tu dobu bylo umístěno přes tisíc politických vězňů. Většina nových vězňů byla přidělena na šachtu Eduard. Po přepočítání byli vězni násilně natlačeni k sobě a obtočeni ocelovým lanem, jež bylouzámčeno. Za mrazu téměř 30 stupňů, spocení a nedostatečné oblečení stáli vězňové, i sedmdesátiletí, a čekali, až se to pologramotným bachařům podaří spočítat. Normy byly tvrdé, lidé zeslábli. Kdo nesplnil normu, byl poslán zpět do šachty o hladu a žízni. Kdo měl kousek chleba, nabídl spoluvězni. Tělesná vyčerpanost byla podhoubit pro nemoci a radioaktivní záření. Viděl jsem to, když jsem šel navštívit krajana Bohouška Jakubce z Křemže. Ukazoval mi zdufelá varlata velikosti dospělého býka. Dále zde bujela leukemie (rozklad krve) a rakovina. Koncentrační horské tábory byly k likvidaci jako předurčeny. Byly to: Nikolaj, Rovnost, Svornost, Bratrství, Mariánská, Barbora, Eliáš i další. Jeden z nejhorších bylo Elko, kde byla třídírna a úpravná rudy. Zde byli drženi kněží, letci i jiní nepřátelé komunistického režimu. Mezi jáchymovskými, slavkovskými i příbramskými doly nebyl veký rozdíl. Všude se dělalo o hladu až do vysílení. Není ani podstatný rozdíl

mezi koncentráky německými a českými, ani mezi jejich veliteli: Hessem, Joklem, Ryšavým, Slánským, Palečkem, Přibílem, Novotným, Vašíčkem či Zajacem. Nepoznaliśmy zde ani žádný rozdíl mezi nacismem a komunismem. Oba likvidovali opozici, aby totalitní systém byl zachován a udržel se u moci. Zvláštní zmínku si zaslouží zástupce náčelníka Zajac, zvaný Napoleon, který s velitelem směny Čutkem zavraždili L. Požára jen proto, že nebyl dostatečně oblečen, aby nezmeškal faráni. Byl odvezen na velitelství a odtud do korekce. Tam byl týrán, srdcervoucí vykřiky trvaly asi hodinu, nachež přijel pohřební vůz a ten Ládu Požára odvezl. Byla mu rozdracena varlata a pak byl oběšen. Pocházel z Moravy a měl tři děti. Jeho poslední vzpomínka patřila rodině.

Strava byla ve věznicích i v koncentračních táborech nedostatečná. Kdo měl pod 100 procent, dostal o 3 dkg masa méně a jen dva plátky knedlíku, kdo měl pod 80 procent, žil jen na zachovné dávce a byl převeden do zvláštního baráku, kde se spalo na podlaze a stále se jen pracovalo. V podzemí a po vyfáraní na povrchu. I já jsem si prodelal tvrdou "kúru" neplnicí. Tenkrát se o mne víc než svědomitě starala skupina vězňů, která obsluhovala tejní jámu. Její vedoucí Standa Švec, rolník od Sušice, dělal za mne několik intervencí u naddůlního Túmy a tak jsem se nakonec dostal do dobré party kulaků, kde se pracovalo, ale

nebyla tu nouze o procenta. Brzy jsem byl přeložen na jiné pracoviště. A pak jsem byl odvezen na Rovnost.

Po příjezdu na nový tábor se začíná znovu "od psky". Místa u těžby jsou obsazena a tak nezbyvá, než jít na dílo a znovu k vrtačce. Jsme na překopu tři muklové a jeden civil. Příští měsíc mne čeká znovu dobývka. Po ukončení jedné směny požádal parťák od překopářů Olda Müller "steigra" o jednoho lamače. Byl jsem vybrán a stal jsem se znovu překopářem, který hloubí tunely a chodby. Když se přejde na radioaktivní žíly, sledují se. Jsme ve dvou partách. Na druhé straně je parťákem Tonda Fojtík, v civilu řezník, a mistr Moravy v řeckofímském zápase. Je citlivým barometrem radioaktivního záření. Na předku chodby sděluje, že vbrzku nalezneme žílu. To se u něho objevují boláky velké jako vejce. Po přejití žíly tato stigmata zase zmizí. Po naražení žíly, zvané "Švýcarská" přišli jsme na bohatou žílu smolince, na kterou se přišel podívat i vedoucí provozu Rus Suchoněv: "O, to ničivo, u nás už máme hory uranu od Vás." Ano, to musí být pravda, protože každý den z Elka byly odváženy dva vlaky uranu se sovětskou eskortou. Na 1. máje svolává celou partu lamačů, je nás asi 35 s partou J. Novotného, jenž je výborný organizátor a nebál se nikdy za nás a naše požadavky postavit. Pracovní na nás žádal vyhlášení socialistického závazku. Po chvíli mlčenlivě vystupuje jeden z nás, Borek Veigrt, bývalý student z Prahy, který již táhne devátý rok trestu, jinak výborný bagrista, jenž říká: "Pane pracovní, já jsem zavřen za protistátní činnost a myslím, že je neslučitelné, abych podepsal socialistický závazek". Pak vystoupil další Pražák, Pepík Kubeček a po něm další. Všichni odmítají jakýkoliv závazek. A jaké byly důsledky? Pro mne žádné, ale V. Velinský od Pardubic a Šimon Váchal z Klenčí byli pozváni před komisi podmíněného propuštění a jam jejich žádost zamítnuta, že nejsou převychováni. Provádíme rychlopřekop ve čtyřech partách. V každé je 5 lamačů, zámečník a stělmistr. Za směnu děláme 6-65 cyklů, což znamená, navrtat, odstřelit, vybagrovat. Je přítom obrovský hluk - ale to nikoho z vedení nezajímá. Ochrana uší je vedlejší - důležitější jsou metry. Za měsíc nepřetržitě provozu jsme vyrubali 568 běžných metrů hlavní

chodby. Přecházíme zase do jednotlivých pater. Měli jsme nárok na příplatky a prémie, ale to bylo jen na papíře. 70% mzdy si sráželo ministerstvo vnitra, 20% šlo na konto a 10% na kapesné. Ruděnka byla žádoucí a tedy byly částečně upraveny i výdělky, ale jen do konce března 1960. Moje manželka pracovala na menším hospodářství bratra a sestry za stravu a já jí posílal z konta 300 Kč měsíčně a na výroční dny či svátky jsem mohl poslat i 1000 Kč, pokud jsem je měl na kontě. Ten, kdo měl vyšší konto byl odeslán do pevné věznice na draní peří. Tam málokdo splnil normu (80 dkg denně) a tak peníze mu věznicí odčerpala. A mnohé manželky byly na tom stejně jako moje a některé i huř. Mnohé manželky zemědělců byly přestěhovány a ty podporu od manželů potřebovaly.

Asi za týden po převezení z Nikolaje na Rovnost podepisuje na velitelství rozvodové řízení mukl Dokonal, zemědělec od Hradce Králové. Jde k ostatním drátům a je asi 10 metrů od drátů zastřelen vojákem vnitřní stráže. Bude mít vrah někdy větytky svědomí? Za několik dní je zastřelen mukl, který měl být druhý den propuštěn. Ten odpočíval asi 20 metrů od drátů. Je zavalen a usmrčen můj kamarád Jarda Král z Práčova u Krumlova. Pádem horniny je zabit letec-radio-telegrafista Kinhofer. Záhadnou smrtí končí major Brixl. Na 4. patře je zavalen mukl Vaverka, který se propadl i s horninou do hloubky 20m. Přišel s hadicí, do níž šel vzduch a zachránil se tak před udušením. 48 hodin uplynulo, než byl vyproštěn. Na záchraně se podílel Jeník Herálů z Markvartic u Velešína. Počet úrazů se zvyšuje.

Lékaři se snaží pomoci, zejména v muklovské nemocnici se věnuje nemocným velká péče. Vězňové by potřebovali více a lepší stravy a odpočinek. Dík bývalému primáři brněnské kliniky Havelkovi se uzdravuji a po 15 dnech odjíždím zase na tábor. Na nemocenském mi bylo vyplaceno 20 haléřů za den, tedy 3 koruny. V roce 1958 zjara přichází za mnou Frantík Nárovec, abych přišel v neděli do vycházkového prostoru mezi pátým a šestým barákem, kde bude sloužena mše svatá. Po čtyřech letech jdu na bohoslužbu. Byla to ryze česká mše z latiny přeložená do češtiny. Vedl ji Pavel Žák, historik s užasnou pamětí, který z Leopoldova ve své

hlavě přenesl 900 veršů, jež přednesl při májové pobožnosti. Neděli co neděli řady účastníků rostou. Obávám se, kdy se to dozví estébáci. Vydrželo to plně 2 roky a na své úkony se připravují Pepíček Vlček, František Jurák a další. Pěkné přednášky mival prof. J. Kočí ze Slavětína u Litovle, Pavel Žák ze Strážnice a Fr. Kučera k problémům zemědělským. A tak se komunistický koncentrák stal naší školou, ba vlastně univerzitou. Bylo jen škoda, že jsme si nemohli dělat poznámky a ty přenést domů. V mé blízkosti býval Jindra Nahodil, synovec biskupa Hlouchy. Smutný byl 12. března 1960, kdy zesílené eskorty bachařů odváděly lektory a učitele na Sing-Sing ve Vykmanově, kde řádili estébáci jako posedlí. 14. března byl proveden poslední odpa na 10. patře. Rozloučil se se mnou i naddůlní J. Ciglbauer, který mi sdělil, že pochází z Českého Krumlova a že se vyučil v autodílně J. Borovky. Pošeptal mi také, že se na mne vztahuje amnestie a že se brzy uvidíme v civilu. Moc jsem nevěřil. Při návštěvě mi mohla manželka odevzdat asi půlkilogramový balíček. Jinak mi balíčky povoleny nebyly.

I na Jáchymovsku došlo ke změnám. Jednou za měsíc byla každá druhá sobota volná. Nepracovalo se. Nastalo přemístování a tábor byl rozdělen na dvě části, mezi čtvrtým a pátým barákem byla postavena stráž. Ti na prvých barácích měli být propuštěni, těch dalších se amnestie netýkala. Zůstalo tam mnoho zemědělců. Rozdělení zůstali i bratři Hovorkové z Datic. Domů půjde i Mirek Lébl, komisař pražské kriminálky, zatčený v srpnu 1948. Byl první u mrtvol Jana Masaryka. Než nás začali propouštět, museli jsme podepsat "mlčenlivost" o všem, co jsme viděli, zažili či slyšeli. Po příjezdu domů jsem nastoupil jako dělník k Pozemním stavbám a tam jsem pracoval až do důchodu v r. 1984. Za 24 let tvrdé práce jsem si vysloužil důchod 1 437 Kč. Třídni boj až za hrob...

Vojtěch Řihout, Velešín

Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávisť. Zatím "pravda a láska" zůstávají v pozadí. Lež a nenávisť usycho vedel Mirko Šampalich

1. Přinesly Vám, jako občanovi, uplynulé čtyři roky více radosti či vzteku?
 2. S jakými pocity jste chodil na městský úřad?
 3. Jak se Vám chodilo poslední rok po pěší zóně?
 4. Co si slibujete od privatizace městské nemocnice?
 Domníváte se, že privatizace městské nemocnice bude přínosem?
 5. Co říkáte privatizaci po Šumpersku: Optika místo Mléčné jídelny?
 6. Splňuje Vaše představy volební program kandidátky č. 13
 ŠUMPERK - MĚSTO PRO LIDI?

ANKETA

(8)	(8)	(8)
(8)	(8)	(8)
(8)	(8)	(8)
(8)	(8)	(8)
(8)	(8)	(8)
(8)	(8)	(8)

Z došlých odpovědí vylosujeme 3 výherce o poukázky k odběru zboží na 500, 300 a 100 Kč

Vážení přátelé,

chtěli bychom Vám co nejsrdečněji poděkovat za Vaši účast v anketě. Těší nás, že jste přistoupili na náš improvizovaný dialog a vyjádřili své stanovisko k nejožehavějším problémům, které v současné době Šumperk a tím i jeho občany trápí. Chceme totiž skutečně vědět, co byste chtěli zlepšit. A opravdu nás zajímá, co si myslíte. Vaše odpovědi pečlivě vyhodnocujeme, s výsledky budete seznámeni. V komunikaci s Vámi bychom chtěli pokračovat, připravujeme proto do budoucnosti další ankety na obdobná témata. Rádi bychom však uvítali jakýkoliv Váš podnět i mimo rámec našich otázek. Máte-li tedy něco na srdci, stačí zaslat Vaši připomínku, návrh, či stížnost na známou adresu:

POŠTA 2
 ŠUMPERK

" Šumperk - Město pro lidi "
 Pošta 2
 Šumperk
 787 01

ŠUMPERK - MĚSTO PRO LIDI

7 8 7 0 1

Jako projev vděčnosti za Vaši aktivitu dovolujeme si Vám zaslat malou pozornost.

Odesílatel: Hajný Vladimír
 ČSA 34
 787 01 Šumperk

Za Sdružení nezávislých kandidátů
 Šumperk - Město pro lidi

Na 27.místě Vaší kandidátky je zařazena JUDr. Alena Šimoníková, pravděpodobně bývalý nomenklaturní kádr Krajské prokuratury v Cstřavě. Svou bývalou činnost nezapře ani dnes, na Pozemkovém úřadě v Šumpersku mne jako svůdka i poškozenou vykávala za dveře na půl hodiny a protokol o výpovědi vypadal podle toho. Tomu říkáte ve svém mottu "odbornost"?

Zdeněk Zerzán

Kdo jiný než bývalí pracovníci Krajských prokuratur jsou zastánci starých pořádků. Odešla z KP pro svůj odpor vůči komunismu? U. K. J. J.

ODPOVĚDNÍ ZASÍLKA
 Poštovně hrađí příjemce

